

hat angolul, mint valami régi skót népballada. Egészen meglepők az Ady-fordítások is. A *Párizsba beszökött az ősz* különösen sikerült.

Nem lehetünk eléggé hálásak Watson Kirkconnelnek azért, hogy a magyar lírát ilyen jellegzetes kötetekkel mutatja be a világ legnagyobb olvasó közönségének. Reméljük, hogy sikerül meg is hódítania a közönséget és ez ösztönözni fogja, hogy munkáját tovább folytassa s ezután az irodalomtörténeti jelentőségű antológia után ugyanezzel a választékos ízléssel válogassa össze s ugyanezzel a szeretetteljes odaadással és költői tehetséggel fordítsa le a ma igazán élő s a fiatal nemzedékeknek valóban szívéhez nőtt lírát, amelyből ebbe a kötetébe csak szorványosan került egy-két darab. *K. M.*

Zsigray Julianna: Kristálymuzsika. Novellák. (Az Új Idők kiadása.)

Két regénye is megelőzte Zsigray Julianna novelláskötetét. Mindkét regénynek sikere volt az olvasóközönség körében, noha egymásnak meglehetősen ellentmondó kritikákat olvashattunk róluk. Érthető kíváncsisággal és érdeklődéssel vettük hát kezünkbe a fiatal író legújabb könyvét.

Van a kötetben három novella (*Móric, az elátkozott királyfi; Tavaszi vetés; Régi karácsony*), amely hangban is, értékben is, élesen kiválik a többi közül. Gyermekkori emlékeket ír meg bennük meleg közvetlenséggel, a maga legegységesebb hangján, csipetnyi mosolyok közé rejtve a finom és megindító gondolatot. Ezekben az írásokban tükröződik legtisztábban fogékony lelkülete és ezekből olvashatók ki nemes írói értékei is. Szinte úgy tetszik, mintha csak önmagának írta volna ezeket és némi bizonytalankodással helyezte volna többi, bizonyára már próbát állt írása közé.

E három novella közül is kiválik a *Tavaszi vetés* című, példázatos szépségével. Ez az igazi «kristálymuzsika», elgondolásában, kicsendülésében is szimbolumot betöltő.

A többi írás is magán viseli Zsigray Julianna kezenyomatát.

Majthényi György.

Nyole verseskötet.

Liditt Julia : Bánató partján. — Rab Géza : Szaladj csak... — Jubász Ferenc és Lyachovits István : Virágok a domboldalon. — Kaesmári Imre : Szegény ember hagyatéka. — Várhegyi Székely András : Réka királyné gyöngye. — Keleti Jenő : Csavargás közben. — Hárs László : Születtem Budapesten. — Lovag Sándor : Az élet lírája.

Valami elszomorító mélabú van abban, ahogy tíz verseskötet meglepő gyorsasággal gyűlik össze a szerkesztőségi szekrényekben. Mintha minden kötetet megjelentető költő azt írta volna mottónak a kötet elejére, amit az egyik fiatal versírónk csodálatraméltó naivsággal kötet címének is írt: «Én is élek». Ennyit és csak ennyit akarnának ezek a verseskötetek? Névjegyek akarnának csak lenni, amiket leadnak az amúgy is kétséges «irodalmi élet» előszobáiban. Olyanok, akik többnyire megérdemelten mindörökre kinn maradnak az előszobában, akik csak megmondják, hogy vannak, de nem tudják: miért vannak. Pedig mi csoda időket élünk, hogy «sofförköltök» jelennek meg, hogy jólnevelt polgárgyerekek dühös szocialistakommunista verseket hazudnak magukból, hogy szerelem vagy politika, vagy olyan sokszor talán éppen munkanélküliség elhiteti a versíróval, hogy költő. Keressük és hiába keressük, hogy egyszer kötetek választ adnak